

Zprávy z farnosti

03/2002

Co je to pokání - obrácení?

Co tento požadavek znamenal a dodnes znamená? Napovědět nám může původní význam slov používaných pro pokání v hebrejštině - řeči židovského náboženství. V běžné řeči se používala pro „změnu cesty, návrat po ní v protisměru, vzdychání, pocitování lítosti“. V náboženském jazyce pak vyjadřovala nové orientování se ve všem jednání, odvrácení od toho, co je zlé, a přivrácení, návrat k Bohu.

České překlady pro tato slova používají výrazy jako pokání, obrácení, změna smýšlení.

Původním smyslem a jádrem pokání je neustálá revize (dosavadního) směru naší životní cesty.

Podstatou pokání je dialog s Bohem, „konzultování“ své cesty životem. Jde o to, hledět na svůj život a jednotlivé životní situace Božím pohledem. Pohledem toho, který má nad vším nadhled, a vidí tudíž věci mého života v širších souvislostech. A Bůh nemá jen nadhled, on má i dost moci mě z každé situace vyvést. S Bohem mohu konzultovat všechno ze svého života. Vztahy, práci, peníze, zdraví

Požehnané prožití postní doby přeje

P. František

Kam se nám schovali katolíci?

Dnešním číslem končí přehled všech farností děčínského vikariátu, se kterými jsme se po dobu několika let zabývali. Pro snadnou orientaci uvádím, ve kterém čísle *Zpráv z farnosti* je farnost popisována.

Děčín IV – Podmokly	02-1998	Chřibská	06-2000
<i>František Jirásek</i>		Doubice	07-2000
Bělá u Děčína	03-1998	Varnsdorf	08-2000
Dolní Žleb	04-1998	<i>Alexej Baláž, Jan Jiříš</i>	
Javory	05-1998	Dolní Podluží	09-2000
Jílové	06-1998	Jiřetín pod Jedlovou	10-2000
Děčín I	07/08-1998	Studánka	11-2000
<i>Pavel Procházka, Jan Fexa</i>		Brtníky	12-2000
Nebočady	09-1998	Rumburk	01-2001
Těchlovice	10-1998	<i>Miroslav Maňásek, Václav Dvořák,</i>	
Hřensko	11-1998	<i>Antonín Hladký, Pavel Tichý</i>	
Růžová	12-1998	Staré Křečany	02-2001
Arnoltice	01-1999	Šluknov	03-2001
Huntířov	02-1999	<i>Jiří Sucharda</i>	
Benešov nad Ploučnicí	04-1999	Fukov	04-2001
<i>Bohuslav Bártek</i>		Království	05-2001
Horní Habartice	05-1999	Krásná Lípa u Rumburka	06-2001
Jedlka	06-1999	<i>Milan Matfiak</i>	
Jetřichovice	07/08-1999	Sněžná u Krásné Lípy	07-2001
Kerhartice	09-1999	Dolní Poustevna	08-2001
Kytlice	10-1999	<i>Václav Horniak</i>	
Malá Bukovina	11-1999	Lipová	09-2001
Markvartice u Děčína	12-1999	Lobendava	10-2001
Merboltice	01-2000	Mikulášovice	11-2001
Rychnov u Děčína	02-2000	Velký Šenov	12-2001
Srbská Kamenice	03-2000	Jiříkov	01-2002
Valkeřice	04-2000	Česká Kamenice	02-2002
Verneřice	05-2000	<i>Karel Červený</i>	

připravil R. Sticha

- „Kdyby každý udělal pro bezpečnost silniční dopravy tolik, co já, tak nebudou žádné dopravní nehody“, vychvaluje se soused. „A co jste udělal?“ ptají se zvědavci. „Prodal jsem auto“, hrdě odpoví soused.
- Prohlásí náčelník kanibalského kmene: „U nás žádný misionář dlouho nevydrží, každého máme brzy plné zuby.“
- „Nevíte, že ordinuji jen do čtvrté hodiny?“ zlobí se lékař na pacienta. „Já vím, pane doktore, ale ten kůň, který mne kopl, to zřejmě nevěděl,“ smutně konstatuje pacient.

Odpuštění

Proč vůbec odpouštět?

Chceš-li být otrokem nějakého člověka, nesnášej ho. Pak s tebou bude ráno, po celý den i v noci. Tenhle člověk s tebou bude také jíst a naruší tvé trávení. Zničí tvou schopnost koncentrace, zničí každou příjemnou chvíli a zbaví tě tvého drahého pokoje i radosti. Svě štěstí vkládáš do jeho rukou. Dáváš mu skutečnou moc nad sebou samým *(John Powell)*

Křivda se nevyhne nikomu

Neexistuje člověk, který by nikdy neprožil křivdu a ublížení. Neexistuje člověk, kterého by prodělaná křivda a ublížení nebolely. Pocit křivdy, ublížení a nespravedlnosti se hluboce dotýkají nitra každého člověka a volají po vyrovnání, odplatě a pomstě. Příkoří nenechává nikoho chladným.

Máme zlu nechat volný průchod?

Do této situace ale vstupuje Ježíšova výzva k odpuštění. Není ale naivní, nerealistická a odtržená od života? Máme každému jen tak „odpustit“? Máme zlu nechat volný průchod?

Odpouštějte a bude vám odpuštěno. *(Lk 6, 37)*

Odpuštění neschvaluje zlo

Odpuštění a boj proti zlu si neprotiřečí. Ježíš sám ukazuje cestu k naplněnému životu i skrze odpuštění. Jeho život je ale současně bojem proti zlu.

Nelze totiž ztotožňovat člověka s jeho jednáním. Člověku je třeba odpustit a dát mu šanci. Jeho činy se musí odsoudit a popřípadě přijmout opatření k zamezení šíření zla. Odpuštění musí souviset s nápravou věcí. Boj se zlem ale naopak nesmí odpuštění opomíjet. Tak by se ke slovu dostala pomsta, která plodí další zlo, zášť a nenávisť.

Proč odpouštět?

Neodpuštění negativně ovlivňuje celý život člověka, včetně jeho těla a psychiky. Zanedbané, potlačené a někdy i zdánlivě zapomenuté křivdy nic neřeší. Působí destruktivně. Neodpuštění člověka ničí, rozkládá a znepokojuje. Je zdrojem napětí a podrážděnosti. Neuzdravené křivdy se mění i ve zdroj ubližování druhým. Ať už totiž člověk chce nebo ne, předává to, co sám zakusil dále. Potřebuje se utrpení zbavit a tak ho přesouvá dál. Ono se k němu pak ale vždy navrací

Neodpuštění působí jako jed zasahující všechny oblasti života a vztahů: k Bohu, k lidem, ke světu a i k sobě. Projevuje se na úrovni osobní, na úrovni rodin, různých skupin i národů

Skrze odpuštění se člověk stává vnitřně nezávislým na negativním vlivu zla. Ukřivdění pak ztrácí svou zničující moc.

Odpouštějte a bude vám odpuštěno. (Lk 6, 37)

Odpustit nelze „na povel“

Odpuštění není mnohdy jednoduchou záležitostí. Pocit křivdy člověka zasahuje v mnoha vrstvách. Proto zpracování křivdy a odpuštění musí proběhnout ve všech zasažených úrovních a oblastech lidského života.

Rychlé a levné rady typu: „musíš hned odpustit“, „zapomeň na to“, „čas léčí rány“ jsou neúčinné a k opravdovému odpuštění vedou jen zřídka. Vyrovnání se s křivdou, odpuštění a uzdravení je dynamickou záležitostí, která mnohdy potřebuje svůj čas.

Kroky na cestě odpuštění

Odpuštění je procesem, jehož motivem je spíše rozhodnutí, než pocity. Na počátku tohoto procesu je dobré uvědomit si svou hodnotu jako člověka i jako Božího dítěte a připomenout si, že i když se cítíme nemilováni a nedoceněni, Boží láska k nám trvá. V Bohu je naše bezpečí a význam.

· **PŘIZNAT SI POCITŮVANOU KŘIVDU**, negativní emoce a svá zranění. Přiznat si, že mi vzniklá situace vadí a že mě bolí. Přiznat si, že mám problémy odpustit a že možná viníkovi nepřeji rozhodně nic dobrého. V této první fázi je třeba před sebou své pocity nepotlačovat a nic si nenalhávat.

· **POJMENOVAT SVÉ POCITY**. Tato fáze může být pro mnohé důležitá. Je možné si najít důvěryhodného partnera, před kterým můžeme své pocity slovně formulovat. Může jím být někdo blízký, náš zpovědník, ale i Bůh. Důležité ale je, aby v tomto kroku nebyl člověk sám. Mohl by totiž upadnout do pastí sebelítosti, která člověka uzavírá a znemožňuje jeho rozvoj.

· **POHLÉDNOUT NA KŘIVDU NEZAUJATĚ** z jiného úhlu, nadhledu, či odstupu. Připustit si, že vzniklá situace může mít i jiná hlediska, než ta, která vidíme úhlem svého pohledu. Uvědomit si, že ukřivdění je obecnou lidskou záležitostí.

· **SNAŽIT SE POCHOPIT TOHO, KDO NÁM UBLÍŽIL**. Možná, že dotyčný člověk nejedná vědomě zle. Jeho jednání třeba ovlivňuje jeho podvědomí a špatné zkušenosti. Často lidé jednají zle, protože ani jinak neumějí. I Ježíš se na kříži modlil: „Otče odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (Lk 23, 34).

· **ROZHODNOUT SE NEŠKODIT A ZŘÍCI SE POMSTY**. Nepřát, ani nepůsobit viníkovi zlo. Rozhodnout se ho přijmout jako člověka, bez ohledu na jeho vinu. Nemluvit o něm zle před lidmi.

· **ŽEHNAT**. Žehnání znamená svolávání Boží přízně na dotyčného. Tím i křivdu předáváme Bohu.

Když člověk odpustí, neznamená to, že k druhému musí okamžitě pociťovat kladné city. Odpuštění je někdy delší proces, ve kterém se pocity mohou zákonitě opožďovat.

Jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám. (Ef 4, 29)

sestavil Ignác Mucha a Pavel Semela

Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev

V minulém měsíci jsme se modlili za sjednocení všech křesťanů. Zamysleme se nad tím, co pro nás znamená církev Ježíšova a co je naším úkolem.

Patříme do katolické církve. Katolická církev vyrůstá z kořenů, které sahají až do doby Ježíše Krista, a v katolické církvi mají kořeny i všechny ostatní křesťanské církve. Do konce prvního tisíciletí uznávali všichni křesťané papeže, biskupy, svátosti, tradice V roce 1054 se od katolické církve odpojila církev pravoslavná a po roce 1520 se odtrhla církev evangelická, potom anglikánská a další. Už z historického pohledu můžeme vidět, že jsme v církvi, kterou založil sám Ježíš Kristus, a že katolická církev je stromem, který je zde od dob Ježíšových až dodnes.

Spásu, Ježíše Krista i Ducha svatého mají i pravoslavní, evangelíci, anglikáni i ostatní církve a církevní obce, které z nich vyrůstají, protože když došlo k rozdělení, byli pokřtěni. Všechny tyto církve mají Písmo svaté, Ducha svatého a víru v Ježíše Krista, což jsou postačující podmínky pro to, aby byl člověk spasený.

Zároveň je vidět, že právě v katolické církvi máme největší bohatství, že je v ní všechno, co jí Ježíš od počátku zaslíbil. Proto koncil neříká, že pouze katolická církev je ta jediná pravá, ale říká, že je v ní nejvíc elementů pravé církve a že má plnost učení i víry. A to je výzva pro nás katolíky, abychom znovu dokázali oživit všechno bohatství, sílu Ducha svatého, které v naší církvi máme. Lidé by potom nemuseli odcházet k letničním hledat zkušenost s Duchem svatým. Nemuseli by odcházet do církve evangelické učit se víc milovat Písmo svaté či do církve pravoslavné prožívat hlubší duchovní život. Je zapotřebí toto všechno v naší církvi znovu oživit, a tak všestranně pomoci světu.

P. F.

- „Co myslíš, mohou se hodiny modlit?“ „Leda když je poledne, tak to obě ručičky se jakoby vzpínají k nebi. A kde jsi na takovou otázku, prosím tě, přišel?“ „Ale tady je psáno, že v breviáři jsou též modlitby hodin.“

Setkání varhaníků litoměřické diecéze

Pamětníci tvrdí, že již někdy v historii k setkání varhaníků naší diecéze došlo. No prosím. Nebyla to tedy premiéra. Proti jiným diecézím jsme na tom do 16. února roku 2002 byli stejně nejhůř. Tedy **byli**. Nyní nastala nová etapa. Dalo by se to nazvat první seznamovací krok, ale zaplať pánbůh za to.

Jak ve dvou číslech časopisu bylo inzerováno, tak se i stalo a setkání se konalo v městě Mostě. Kdo si do té doby představoval Most jako díru do země, ze které páchne síra, musel před místním děkanstvím změnit nutně názor. Na ony páchnoucí díry není vidět (až na konci ulice o 100 m dále) a všude okolo nádherné vily původního Mostu, které dnešnímu návštěvníku připomínají, jak nádherné to město bylo.

Ale dost nostalgie. Na faře se sešlo asi 26 varhaníků. Od 16. let do věku kmetského. Všichni přijeli dobrovolně, se zájmem o dobrou věc a s vědomím, že z toho se zbohatnout nedá.

Více psát nebudu, jelikož se jedná o dost speciální téma, ale pokud by vás něco z tohoto oboru zajímalo, dejte vědět.

R. Sticha

Spolupráce, anketa, jednota, ...

Nějak se mi zdá, že je čas se opět o této záležitosti rozepsat. Vidím před sebou postavu jednoho známého herce, který ve své roli má dialog: „... mně se chce něco říct ..., já něco řeknu, ... a mně se ...“ a rádcové se zděšenou tváří se hrozí jak to dopadne. Nakonec to dopadlo dobře. A to dodává optimizmu i mně.

Je pravda, že cítím určité napětí „ve vzduchu“ i přes loňské shromáždění v kostele sv. Václava a Blažeje (nebo právě proto?), i přes setkání farních rad, Je to jen můj dojem? Byl bych rád, pokud by tomu tak bylo. Jenže.

Bylo, nebylo – a nebylo to zase tak dávno, se zdálo, že spolupráci i přes některé „sudičky“, jak to již v pohádkách bývá, nestojí nic v cestě. Informační plátky vycházely na obou stranách Labe prakticky ve stejnou dobu a informace bylo možno předat rychlostí blesku. Proč to tak není dále? Nevím. Náhle začaly být potíže. Měsíc od měsíce se to nějak „neoficiálně“ řešilo. Pocity smíšené.

Nyní, kdy je slyšet, jak nám ta spolupráce jde, začaly najednou Farní informace vycházet v půlce měsíce a nastal problém: sjednocení. Pokud to takhle půjde i v Evropě, máme se na co těšit. Nejlepší by asi bylo, abychom se přizpůsobili

Mám ještě velmi dobře v paměti situaci okolo změny pátečních mší svatých v našem kostele, o které bylo psáno i v našem časopise (a aby toho nebylo málo, podařilo se mi zprovdít omylem ze světa vysvětlující příspěvek P. Františka na toto téma). Pokud to shrnu, šlo o to, aby se v Děčíně mše svaté hezky střídaly ráno a večer a všichni si mohli vybrat, jak jim návštěva kostela vyhovuje. Na tak velké město jako je Děčín je to nápad dobrý, bohužel lidi si této možnosti zas tak moc neváží, jak je z návštěv mší svatých vidět. Nevím, nevím, co řeknou nyní ti, kteří považovali tuto změnu za zásah ne právě vhodný, když se dozvědí o změnách mší svatých za Labem. Nezdá se mi, že by si někdo dal tu práci a konzultoval změny tak, jak tomu před lety bylo.

Sám jsem se s touto změnou nesjednotil, ale přijal jsem ji jako možnost společných mší svatých pro obě farnosti u sv. Václava, kde se budou střídat alespoň kněží, když se již nemohou střídat i kostely v obou farnostech. Nyní vidím, že bude nutná mohutná reforma nebo již přestanu věřit, že nějaká spolupráce je. Něco jiného by bylo, kdyby byli farníci na to nějak připraveni – toho jsem si ale nevšiml.

Není toho pro dnešek již dost? Měl bych to nějak vykompenzovat něčím povzbudivým. Možná příště. Zatím pište do časopisu, jak to Vy vidíte! Potřebujeme si připomenout i pozitivní věci, kterých se dosáhlo.

R. Sticha

Irská republika očima děčínských studentů

Pokud byste navštívili ve čtvrtek 14. února letošního roku sborový dům církve československé evangelické v Bezručově ulici, mohli jste se dozvědět mnoho zajímavého o Irsku a to právě od studentů a studentek Obchodní akademie v Děčíně.

Paní učitelka Olga Jirásková s deseti studenty totiž navštívila v rámci projektu Sokrates na sklonku loňského roku Irsko. Podle zajímavého vyprávění by člověk neřekl, že se v okolí Dublinu nacházeli jen týden. Studenti reprezentovali děčínsko divadelním ztvárněním tří příběhů z okolí děčínska, např. o Kytlickém vodníkovi. Jejich vystoupení jsme měli možnost sledovat i na videu a pokud někdo ovládal angličtinu, rozuměl i textům. Hrál se, jak jinak, v angličtině.

Studenti se v rámci programu podívali do Irska, zdokonalili v angličtině a ještě přiblížili naši vlast s městem Děčín. Bohužel pro již půl roku trvající stávkou učitelů v Irsku, neměli možnost bydlet v rodinách, jak bylo původně v projektu zamýšleno a ani k reciproční návštěvě irských studentů v našem městě z tohoto důvodu nedošlo.

Všichni, kdo přišli, obdivovali bezprostřední vystoupení studentů a studentek, mohli si prohlédnout jejich fotografie i jiné dovezené propagační materiály z cesty a na závěr si každý měl možnost vybrat a odnést kamínek se zálivu sv. Jiří. Nyní mě kamínek, umístěný před počítačem, pomáhá vybavit si alespoň něco z množství informací, které jsem se toho večera o Irsku dozvěděl.

R. Sticha

Jak to bylo v naší farnosti po válce?

Jsem velice rád, že mohu uveřejnit vzpomínky jedné naší farnice na církevní život v podmokelské farnosti, do které se po 2. světové válce přistěhovala a se kterou prožila již ne jeden rok. Dostal jsem dílčí postřehy, které jsem se pokusil uspořádat do následujícího příspěvku. Neberte to tedy jako bůhví jaké literární dílo, ale jako podělení se o informace, které se pomalu a jistě vytrácejí a mladí, kteří do našeho kostela chodí, mnohdy již o té době mnoho nevědí. Bylo by škoda zapomenout zcela na naši historii.

Brzy se snad dozvíte více o historii let dřívějších (pokud se najde někdo ochotný k přepisování kroniky a přitom zvládající plynule kurent), ale informací z let krátce po válce až do současnosti je velice poskrovnu.

Inhed po svém nastěhování do Děčína, kam jsem přišla na jaře v roce 1946 za svým mužem, jsem započala chodit v Podmoklech též do kostela. Byli zde ještě dva němečtí kněží. Na varhany hrála slečna varhanice též německé národnosti. Mše svaté byly slouženy v jazyce latinském, což bylo v tehdejší době normální. Kněží četli evangelium česky. Snažili se, i když to bylo někdy dost nesrozumitelné. Později byli němečtí kněží i se slečnou varhanicí odsunuti.

V té době se o život okolo kostela velice staral pan Rada, který dělal kostelníka. Byl to velice hodný člověk. Například nebyly žádné české písničky, alespoň zde v kostele nebyly žádné české zpěvníky, tak na nějakém rozmnožovacím stroji písničky rozmnožil. Po příchodu do kostela je farníci měli vždy rozložené na lavicích. První českou písničku, kterou jsem zde zpívala, byla „Děťátko Boží, děťátko z ráje“. Tu ještě hrála německá slečna varhanice.

Po odchodu německých kněží i slečny varhanice přišel do farnosti v Podmoklech důstojný pán Kvítek. Byl z Moravy. Požádal účastníky bohoslužeb, aby chodili zpívat do sboru, který se v tu dobu začal ustavovat.

Po odchodu německé varhanice začala hrát na varhany paní Schönbachová, která bydlela v Palackého ulici, podobně jako naše rodina. V té době jsme zpívaly latinské mše. Zpívat chodily: paní Kolářová (I. hlas), paní

Bicencová (I. hlas), paní Schönbachová (II. hlas), paní Mečřřová (soprán), paní Vašková (soprán).

V tu dobu se také pořádaly u oltářů okolo kostela slavnosti Božího těla. Šel průvod o mnoha účastnících, mám z toho fotografie. Do kostela chodila i značná síla dětí, všech věkových kategorií. Těch, kteří se zde po válce narodily i těch, kteří se s rodiči přistěhovaly. V procesí okolo kostela bylo možné vidět mnoho družiček. Ty sypaly květiny před ministranty a důstojného pána.

Pan farář byl značně pokrokový, chodil pravidelně na fotbal, kouřil čibuk a byl ve sportovních kruzích znám, bez něj by snad ani fotbalové utkání nezačali. Důstojný pán Kvítek měl na faře i černého psíka, který za ním několikrát přišel až k oltáři. Pan farář nebyl ani tak starý, když zde zemřel a když jsme se s ním rozloučili při mši svaté. Potom jej převezli na Moravu.

S důstojným pánem byla na faře také kuchařka, která mu říkala strýčku (nevím zda s ním byla příbuzná) a po jeho smrti odešla na jinou faru, tuším, že s d. p. Polem.

Za německých kněží, ještě před tím, než kostelníka dělal pan Rada (případně zároveň s ním), dělala kostelnici paní Šantrůčková. Bydlela na Škrabkách se svou sestrou paní Ter-Akopovou. Chodila do kostela každodenně, za každého počasí.

Po smrti d. p. Kvítka přišel d. p. Drápek, který sehnal varhaníka pana Vovse. Ten bydlel na faře v Rozbělesích. To už měl kostel i tištěné zpěvníky. Boží tělo však nebylo již okolo kostela, ale bývalo v kostele v Rozbělesích. Celá rodina pana Vovse chodila do kostela. Dva synové Míla a Jenda ministrovali (oba jsou ještě v Děčíně). Měli ještě dceru Marušku (o ní mi není více známo).

Slavnosti Božího těla byly v kostele v Rozbělesích velice pěkné. Čtyři rodiny si každá vzlášť vždy zdobily oltář. Okolo kostela byl i hřbitov. Všechny kostely byly v Děčíně, resp. ve farnosti Podmokly, v provozu. Chodívali jsme do Bělé, do kostela sv. Jána ve Václavicích (hrobka), do Dolního i Prostředního Žlebu. Do Dolního Žlebu jsme někdy jezdili parníkem, bylo tam přístaviště, někdy jsme chodili celou cestu pěšky.

Za d. p. Drábka také občas hrávala i slečna Šantrůčková, to ve všední dny a nebo když pan Voves nemohl. Pan Voves byl sice placený varhaník, ale z těchto příjmů jeho rodina žila velice těžce. V té době také občas hrával pan Šubrt. Byl to učitel. V době, kdy byl pan Voves nemocen, hrával i učitel hudby pan Bruno a pan Nedělka z Malšovic (pracoval v JZD).

Kostelníka dále dělal i pan Budílek (starší) a pan Vachata, který bydlel s Vovsovými na rozběleské faře – byly tam dva byty.

Za pana Vovse zde byl velký chrámový sbor. Zpívala v něm též slečna Kočová. Z mužů pan Staněk a pan Jíra. Nacvičili jsme i Rybovu mši vánoční. Pan Voves sehnal muzikanty - houslisty, basu, dechové nástroje - byl plný kůr. Zpívali jsme i v kostele v Benešově a Jílovém.

Kůr byl zpočátku menší, později byl přistavován. Do kostela byl vchod i ze strany tržnice. Ten byl později zazděn.

Za d. p. Drápka zde byli také kaplani. D. p. Stejskal, který je nyní v Horní Polici, d. p. Jirásek a Jančík. Ministrovat chodili: Mišejko Jiří, Kočí Josef, Milan a Vladimír, Fratina Rudolf, bratři Špinarové, Olivové, Činčara Milan, Bicenc Jan. Náboženství vyučovaly slečna Punčochářová a paní Špinarová. Slečna Punčochářová později odešla na faru do Mělníka.

D. p. Drábek odešel z Podmokel někam na Moravu. Po něm nastoupil kanovník d. p. Mojmír Melan. Doba byla těžká a došlo k totální devastaci okolních kostelů.

V Děčíně 3. listopadu 2001

Paní Bicencová

Co jste nám napsali o víře

Příspěvky jsou otištěny bez obsahových úprav tak, jak byly předány a vyjadřují názory pisatelů a tudíž za obsah odpovídají sami autoři.

Svatost všedního dne (1. pokračování)

Pro tento rok se chceme přiblížit svatosti všedního dne. Z minula víme, že křtem jsme vykročili na cestu svatosti, protože „**křest je svátost víry, v němž se odpouští všechny hříchy** – tedy prvotní hřích a všechny osobní hříchy, jakož i všechny tresty za hříchy“ – potud citace uvedená v katechismu.

Máme svobodnou vůli, která však pro nezkontrolovanou naši žádostivost je oslabena, a to nás nechrání náklonnosti ke hříchu. A přece **křest je naší pečetí věčného života.**

Svým postojem připomínáme venkovana, který si vyjel do velkoměsta za nákupy. Na frekventované hlavní třídě potřeboval se dostat přes ulici. Zastavil se a vyčkával až auta přejedou, ale doprava se stávala stále rušnější: auta, tramvaje, autobusy – vše bylo pro něj nové a zajímavé. Zapomněl zcela na čas – vždyť vše bylo plné úžasu a obdivu. **Svou váha-**

voští, nerozhodností, oddalováním promarnil tolik času, že k obchodu přišel pozdě – právě zavřeli.

Nejsme někdy i my tací „venkované“?! Někdy stojíme na „ulici života“ právě tak, jako on, a přítomný okamžik necháme bez užítu nenávratně zmizet. Jestliže jsme však **vykročili statečně a hned**, pak ať pracuješ v domácnosti, dílně nebo kanceláři, či studuješ, nemusíš dělat nic nového, nic mimořádného. Jen tu svou obyčejnou práci, kterou den co den vykonáváš, tu musíš dělat neobyčejným způsobem: skutečně z lásky a v co nejužším spojení s Bohem.

Každý, komu záleží na tom, aby svůj den prožil svatě (dokonale), začíná už probuzením, protože první okamžiky dávají celému dni určitý ráz, určitý nádech. Budou-li hned první okamžiky zasvěceny Bohu a nebudou-li se ohlížet po žádných mimořádných příležitostech, pak sáhnou hned po nejmenší věci, v níž mohou osvědčit svou snahu o dokonalé prožití a posvěcení všedního dne.

V praxi to vypadá asi takto: hned po probuzení se požeňm znamení kříže. K tomu připojím zcela kratičké vzbuzení dobrého úmyslu: „Pane, dnes všechno pro Tebe“ nebo „Vše ke cti a slávě Boží!“ Kdo si zapamatoval z minulého měsíce modlitbu, uvedenou v závěru článku, ta vystihuje vše pro nastávající den. Jestliže jsme si zvolili za průvodkyni životem Pannu Marii, pak jí zasvěcení celého dne svěťme takto:

Maria, Matko naše, dávám Ti celý dnešní den, všechny své práce i odpočinek, přijmi je a posvět' svou láskou a vlož do rukou svého Syna.“

zaslala Soňa Šenková

&

Okénko do knihovny

&

název: Zpravodaj Křesťané lidem v nouzi, číslo 1-2/2002

Dnes chci připomenout, že je možné půjčovat si nejen knihy, ale i časopisy a jiné tiskoviny, které jsou na faře anebo v kostele vzadu na lavicích.

Upozorňuji na výše uvedený Zpravodaj. Jsou v něm zajímavé informace o islámu, které se jinde nedočtete a nedozvíte se je ani v televizi ani v rozhlase. Informujme se také v našich křesťanských tiskovinách, nejenom v tom, co je běžně dostupné!

výňatky z obsahu:

Súdán – Bomby padají na kostely a nemocnice, Nigérie – Islamizace pokračuje, křesťané prchají před muslimskými útočníky, Muslimská spravedlnost – pokud před soudem stane muslim a křesťan, potřebuje muslim pouze jednoho svědka, zatímco křesťan potřebuje nejméně dva svědky. Konverto-

vání od islámu k jakémukoliv jinému náboženství je trestáno smrtí Židovský stát jako problém pro islám – Islám rozděluje svět na dvě mocenské oblasti: „Dům islámu“ (Dar al-Islam), což je oblast, v níž platí „šaria“, islámský právní řád. Jsou to všechny země, kde je islám státním náboženstvím. Ostatní svět je „Dům války“ (Dar al-Charb). Sem patří všechny neislámské země. Zde je patrný jeden ze zásadních rozdílů mezi islámem a křesťanstvím: Dle Bible začíná Boží království v srdci jednotlivého člověka a šíří se v obecnosti věřících. Rozhodující je, co se stane v životě jednotlivce, vůbec se nejedná o nějaké územní zisky nebo nějaký právní řád. V islámu je naopak rozhodující právní řád, který panuje v určité oblasti. Tak se mohou stát „Domem islámu“ i státy s velkým počtem nemuslimského obyvatelstva. Prostředkem na zislamizování světa je „džihád“, „svatá válka“. „Džihád“ je prostě všechno, co slouží k rozšíření „Domu islámu“ nejsou to jen obvyklé bojové prostředky, teror radikálních muslimů, ale především výzva pro nevěřící, aby se dobrovolně podřídili, Rozdávání Koránů do hotelových pokojů i budování mešit v neislámských západních zemích „Lid Knihy“, jak se v Koránu nazývají židé a křesťané, mají jako druhořadí lidé, „dhimmi“, podle „šarii“ (prozatím) právo na existenci. Není rozhodující, co si lidé v „Domě islámu“ myslí, cítí, čemu věří. Rozhodující je, jaký právní řád určuje jejich život Mohammed tvrdí: „Islám zůstává vždycky nadřazený, není nic vyššího nad něho.“ tuto výpověď dokládá volání k bohoslužbě, kdy volání muezina musí přehlušit zvonění zvonů, a také v architektuře, kde mešita, stojící vedle nějakého kostela, musí mít vyšší minaret, než je kostelní věž, jak je tomu například u Chrámu narození v Betlémě nebo u Chrámu svatého hrobu v Jeruzalémě Alláhova říše je identická s politickým rozšířením islámu a oblastí, kde platí šaria. Tyto oblasti se dle učení islámu nikde nemohou deislamizovat A Alláhovy armády mají povinnost znova opanovat ty oblasti, které ztratily Zřízením státu Izrael v roce 1948 byly překročeny veškeré islámské zákony s ohledem na území, svatá místa a postavení Židů. Hrozné je pro muslimy nejen to, že jejich svatá místa v Jeruzalémě padla do židovských rukou, ale především to, že Židé vládnou nad muslimy

M. J.

&

Knihy se půjčují na faře v knihovně každou neděli po mši svaté do 10 hodin. Po osobní domluvě s některou z knihovnic (M. Jirásková, S. Šenková, Š. Koutná) si lze knihy půjčovat i v jiné dny.

Knihy si lze nejen půjčovat, ale v nabídce v kostele si je také kupovat. Kdyby někdo měl zájem o knihy jiné, objednáám mu je v knihkupectví Jonáš v Litoměřicích.

M. J.

Mše svatá – spojení s živým Kristem

část první

Jak se snažíme o to, abychom uskutečnili ve svém životě, že jsme údy Kristovými? Účinný prostředek pro to je mše svatá, když ji zabudujeme do svého života. Dříve, u prvních křesťanů to byla samozřejmost, že mše svatá patřila k dennímu pořádku, pokud to jenom bylo možné. Když to nebylo možné, přinášela se těm, kteří se nemohli zúčastnit mše svaté Eucharistie. A mnozí směli uchovávat Eucharistii ve svých příbytcích. Vždy zde byla snaha: být v Kristu. Hrozí nebezpečí, že ztratíme svoje spojení s Kristem, když bude mše svatá vyřazena. Jaký je význam mše svaté? Mše svatá nám ukazuje, jak velice nás Bůh miluje. Bůh mne má rád ne slovy, ale skutky. To, co pro nás Bůh udělal, to vidíme v životě jeho Syna. „Kdo vidí mne, vidí Otce“. A co pro nás udělal? Chci vyzvednout dvě události z jeho života: jesle a kříž.

1. On pro nás žije, to říkají **jesle**, to znamená, že on se stává jedním z nás. Bůh chtěl poznávat, jak vypadá skutečně život člověka. Prožíval to na sobě od svého narození až do smrti, se všemi těžkostmi. Zajímá se o nás, rozumí nám, on ví o všem, on ví, co se děje v srdci člověka, ne z knih, ale z vlastních zážitků. A to si máme při mši svaté uvědomovat. Proto člověk prochází každý rok v liturgii život Spasitele, aby viděl jeho dětství, jeho mládí, jeho život dospělého muže, jeho radosti i jeho utrpení, jeho postoj k Otcí, jeho postoj k práci, jeho postoj ke zklamáním, jeho postoj k lidem. Musí stát před námi jako historický Kristus, musí se pro nás stávat realitou tím, že se zabýváme jeho životem.

2. On pro nás žije, to se ukazuje **na kříži**. Zde nejen pro nás žije, ne, on pro nás umírá, on se za nás obětuje. On by nás mohl vykoupit také jinak, jiným způsobem, který by byl lehčí. Ne, on si zvolil smrt, bolestnou smrt, smrt zadušením. A to učinil pro nás.

3. On pro nás nejen žije, nejen pro nás umírá, on **zůstává s námi**. Láska spočívá v tom, že se někdo o nás zajímá, že se o nás stará, že s námi zůstává, že s námi chodí. Láska je sjednocující síla. A tak chtěl Spasitel zůstávat s námi a to ve viditelné blízkosti. Proto ustanovil svaté přijímání, abychom jej mohli vidět pod způsobou chleba, abychom jej mohli poznávat ve svatostánku. On bral ohled na naše smyslové vnímání. Hledá naši blízkost, jak by k nám mohl přijít. „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, zůstává ve mně a já zůstávám v něm.“

4. A ještě to poslední nám říká mše svatá, on si **nás zvolil**. Zvolil si nás jako své zástupce, zvolil si nás za nástroje, zvolil si nás jako své posly. „Jděte do celého světa!“ On v nás chce jednat a on chce nahrazovat, co chybí naším slově, naší práci. Chce v nás milovat lidi tak, jak miloval on.

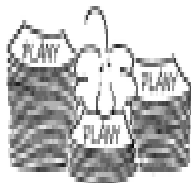
Nezištnou láskou, láskou, která přeje dobro, obětavou láskou, věrnou láskou, láskou bez konce, ryzí, vroucí láskou, která je připravena ke všemu. A tuto možnost nám chce Kristus dávat ve mši svaté. A sice čím? Třemi částmi, třemi kroky, které jsou při každé mešní oběti nutné: obětováním, proměňováním, přijímáním.

Zpracováno podle P. Josefa Bezlera - dokončení příště

O čem jednala Farní rada?

Zpráva z 2. zasedání Farní rady ze dne 14. 02. 2002

Ve čtvrtek 14. února 2002 se již podruhé sešla na naší faře nová Farní rada. O čem jednala?

- **Dveře**

Farní rada se zabývala ústními připomínkami některých farníků, k obtížné manipulaci se zadními dveřmi v kostele, zvláště při odchodu z nedělní mše svaté. Pan Musil se nabídl, že před nedělní mší v 8:15 dveře otevře a v 8:30 je opět zavře. Pan Málek se nabídl, že totéž provede po závěrečném požehnání, aby se odchod z kostela usnadnil.

Farní rada hledá dobrovolníky, kteří by se této službě ujali v případě nepřítomnosti výše jmenovaných.

- **Práce s dětmi**

V naší farnosti přibývá stále více dětí, farní rada hledá spolupracovníky - katechety. Je možné absolvovat katechetický kurz (informace u P. Jiráska).

- **Připomínky**

Do příštího zasedání můžete podávat své připomínky, ale i nové podněty, kterými by se měla farní rada zabývat. Pro tuto možnost je připravena krabice vzadu v kostele, můžete je též dát osobně jednotlivým členům farní rady, poslat e-mailem na faru (f.jirasek@volny.cz) nebo zaslat poštou (adresa viz. tiráž). V tomto případě označte obálku nápisem FARNÍ RADA. Nebojte se vyjádřit svůj názor. Děkujeme za vaši spolupráci.

Další zasedání Farní rady v naší farnosti proběhne ve čtvrtek 14. března 2002 od 18:30 na faře na Husově nám..

Zapsala Jarka Škodová

Členové farní rady, kteří čekají na naše podněty:

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda farní rady
Antonín Musil	Místopředseda
Zuzana Bumbová	Zapisovatelka

Ing. Jaroslav Holada	Člen
Šárka Koutná	Člen
Pavel Kumst	Člen
Jiří Málek	Člen
Jaroslava Škodová	Člen
Ladislava Vopatová	Člen

Pout' do Dolního Žlebu

Zveme vás na putování do kostela Nejsvětější Trojice v Dolním Žlebu.

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2002			3. března	7. dubna
5. května	2. června	7. července	4. srpna	1. září
6. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			3. listopadu	1. prosince

vlakové spojení (cena 10 Kč):

Děčín hlavní nádr.	13:02	14:39	Dolní Žleb	14:58	17:30	18:35
Čertova Voda	13:12	14:49	Čertova Voda	15:04	17:36	18:41
Dolní Žleb	13:19	14:56	Děčín hlavní nádr.	15:15	17:47	18:52

Setkávání rodin

Na postní setkání rodin si manželé Kozlíkovi připravili povídání o jednom zastavení Křížové cesty. P. P. Procházka ve druhé části setkání hovořil o přednáškách Neokatechumenátu. Další setkání se bude konat *21. března 2002 ve 20:00 na faře v Křížové ulici*. Zvou Vás manželé Bumbovi.

R. S.

Sněmovní kroužek

V neděli 17. února se na naší faře sešlo několik účastníků sněmovního kroužku, kteří zahájili rozhovory o Bibli. Jak to bylo se dozvíte v následujícím příspěvku.

V dnešním zápise nebudeme odpovídat na dané otázky, jak jste byli zvyklí číst. Bylo ohlášeno probírání Bible tak, jak o ní píše „Katechismus katolické církve“ a tak v krátkosti pro informaci těm, kdož kdysi prohlásili, že by raději potřebovali katechezi než rozbor II. vatikánského koncilu.

Katechismus katolické církve (KKC) byl vydán 30 let po II. vat. koncilu. Někomu se to bude zdát příliš dlouho, ale pro náš život v církvi tak podstat-

Děčiň - Podmokly

ná věc se nemůže urychlit. KKC musí být srozumitelný všem, nejen nám, ale i bratřím na celém světě. Z II. vat. sněmu víme, že se obíral ekumenismem a vlastně v té době probíhal ekumenický překlad Bible, který byl vydán ke 400. výročí Bible kralické.

Kánon Písma svatého zahrnuje 46 knih Starého Zákona (SZ) a 27 knih Nového Zákona (NZ). Starý Zákon byl zaměřen na příchod Krista, Vykupitele světa. Knihy SZ ... „vyjadřují živý cit vůči Bohu, jsou v nich uloženy vznešené nauky o Bohu, spasitelná moudrost o životě člověka i podivuhodné poklady modliteb ... je v nich ukryto tajemství spásy“.

Knihy NZ nám podávají definitivní pravdu Božího zjevení. Jejich ústředním námětem je Ježíš Kristus, vtělený Boží Syn, jeho skutky, jeho učení, jeho utrpení a jeho oslavení, a také počátky jeho církve pod vedením Ducha svatého.

Probírány byly články: Boží zjevení; Apoštolská tradice – kázání apoštolů; Tradice pokračující v apoštolské posloupnosti; Různé tradice církevní; Vztah mezi tradicí a Písmem svatým; Učitelství úřad církve.

Závěrem byl rozebírán článek o „Eucharistické liturgii, rozvíjející se podle základní struktury, která se přes všechna staletí uchovala až k nám. Člení se na dvě velké části, které tvoří v základě jednotu:

shromáždění se, **bohoslužba slova** se čteními, homilií (kázáním) a přímlovami;

eucharistická bohoslužba s předkládáním chleba a vína, s proměňováním a s přijímáním“

Veškeré články v KKC byly podloženy citacemi z Bible, tedy ze SZ i NZ. V diskusi se hodně mluvilo, do jaké míry je pro nás tradice ustrnutím v rituálech, nebo si uvědomujeme **Tradici** jako živé, posvátné předávání víry? **Co ty na to, kdo to čteš? Máš připomínku? Napiš!**

Zpracovala S. Š.

Inzerát

Komu zůstávají doma přečtené **noviny a časopisy**, můžete je přinést do kostela. Mohou posloužit českým občanům uvězněným v Německu. Jsou velmi vděční za každou možnost si něco českého přečíst.

P. František

- Pán Ježíš řekl: „Proste a bude vám dáno, hleďte a naleznete, tlučte a bude vám natlučeno!“

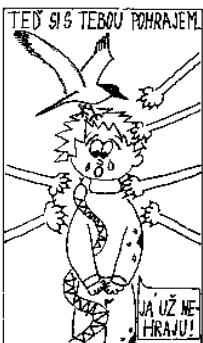
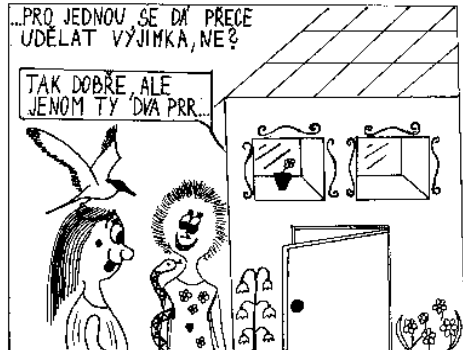
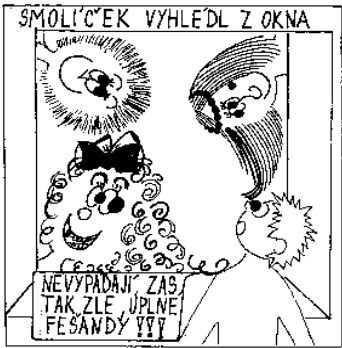
Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

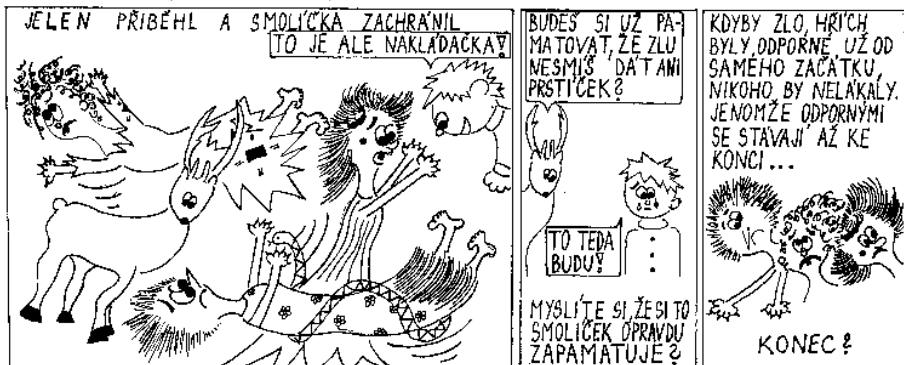
Rok 2002	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	5 714 Kč	1 481 Kč	0 Kč	
Součet	5 714 Kč	1 481 Kč	0 Kč	

Nejen pro děti

A CO TY? UŽ VÍŠ, ŽE ZLU ANI PRSTÍČEK?

vydává: <http://www.volny.cz/fatvm>

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S.

- F **Promítání** - V neděli 24. února v 15:00 bude na faře v Děčíně IV promítáno video s názvem P. Pio.
- F **Pořady bohoslužeb o Velikonoce 2002 v našem kostele** – Zelený čtvrtek (28. 03.) od 18:00, Velký pátek (29. 03.) od 18:00, Bílá sobota (30. 03.) od 20:00, Velikonoční neděle (31. 03.) od 8:30 a 17:30, Velikonoční pondělí (01. 04.) od 8:30. Podrobněji na zvláštním letáčku.
- F **Změna času** - V neděli **31. 03. 2002** od 2. hodiny ranní začíná letní čas. To znamená, že místo 2:00 bude rovnou 3:00 a ráno si musíme tudíž o hodinu přivstat. Pozor na začátek mše svaté!

Z farnosti Děčín I

F **Pravidelné akce farnosti v Děčíně I**

- ◆ Každou 1. neděli v měsíci (3. března) se koná v kostele sv. Václava a Blažeje od 16:30 řeckokatolická bohoslužba.
- ◆ Každý čtvrtek od 20:00 do 22:00 je možnost prožít tichou adoraci v kapli u Malých sester Ježíšových v Boleticích.

- ◆ *Každý 1. pátek* v měsíci (1. března) v kostele sv. Václava a Blažeje po večerní mši sv. adorace. Tyto adorace jsou myšleny jako společné pro obě děčínské farnosti a střídají se při nich kněží obou farností.
- ◆ *Každou 1. sobotu* v měsíci (2. března) se koná pout' do mariánského kostela v Horní Polici. Společný odjezd vlakem je z Děčína hl. n. v 9:20 (z Východního n. 9:25) a mše svatá začíná v 10:30. Návrat je vlakem ze Žandova v 12:49 (v Dc hl. n. 13:22).
- ◆ *Každou sobotu* od 18:00 je možnost se zúčastnit (na faře v Křížové ulici) rozjímání nad nedělními liturgickými texty.

F Aktuality z farnosti v Děčíně I

- ◆ **Postní odřikání** – Už několik let s dětmi na náboženství v době postní střádáme do předem připravené schránky koruny. A to za odřeknuté si pochoutky a laskominy. Nejsou to nikdy horentní částky, ale už to je úžasné, že se také děti dovedou zapřít.

Peníze pak odesíláme do Špindlerova Mlýna na konto Papežského misijního díla, které peníze použije tam, kde je jich nejvíce potřeba. Minulý rok do Papuai – N. Guineji (na podporu výživného programu).

Máte-li pro tuto věc pochopení, můžete alespoň symbolicky přispět.

J. Skřivánková

- ◆ **Pozvánka na výlet** – O jarních prázdninách zveme všechny děti, které nikam neodjíždějí, na výlet do Žandova. Sraz je na Východním nádraží v 8:45. Odjezd vlaku do Dolních Habartic je v 9:04. Odtud se půjde pěšky přes Malou Bukovinu do Žandova. Výlet, dá-li Pán, se uskuteční v úterý 26. února. Návrat do Děčína vlakem nejpozději v 16:11.

J. Skřivánková

- ◆ **Poutní zájezd Lurdy – Nevers – La Salette** – Římskokatolická farnost v Benešově nad Ploučnicí pořádá desetidenní poutní zájezd nejen pro vlastní, ale i okolní zájemce. Případní zájemci se mají přihlásit co nejdříve (tel.: 02/22243826, Po-Pá 9-18 hod.).

- ◆ **Změna bohoslužeb** – Od začátku března, zatím do letních prázdnin, nebudou ve všední dny v **úterý** a ve **čtvrtek** ranní mše sv. (v kostele sv. Kříže), ale **odpoledne v 15:30**. Ostatní bohoslužby zůstávají beze změn.

Posvátná znamení

Pro naše vzdělávání jsem vybral knihu *Posvátná znamení* od Doc. ThDr. Josefa Bradáče. Rád bych z ní pravidelně uváděl krátké pasáže, abychom si lépe uvědomili, co se to vše kolem nás děje a jak se máme při mši svaté chovat. Byl bych rád, abyste zde našli něco, co jste nevěděli a co vám pomůže lépe porozumět dění nejen v kostele.

R. Sticha

3. Přírodní symboly (pokračování)

d) Voda

Je prasymbolem očistění u všech kultur. Židé ji užívali k lustrativním účelům, Kristus použil toho smyslu v zázraku uzdravení slepce, když mu přikazuje, aby se umyl v rybníku Siloe (Jan 9, 1-7). Omývání a pokropení se vodou užívalo se u Židů při vstupu do chrámu (Ex 30, 21), ale také u pohanských současníků prvních křesťanů. Také islám a japonské Shinto zná takové omývání. Křesťané, jak říká Hippolyt, „si umývají ruce, kdykoliv se modlí“. Jan Zlatoušský napomíná věřící, aby před vstupem do chrámu si umývali nejen ruce, ale i srdce. Proto byla v atriu bazilik nádrž s vodou. Církev začala záhy světit vodu, na Východě máme zprávy z 3. stol., nejstarší formuláře jsou v Euchologiu Serapionově (362). V Římě byla svěcena voda aspoň v 5. st. a byla do ní přidávána sůl, asi podle příkladu proroka Elizea (4 Král 2, 19). Smysl tohoto svěcení je lustrativní (zahání zlé moci); svěcené vody používá se dodnes ke kropení v kostelích, v domech a při různých svěceních a žehnáních. Později nabylo kropení svěcenou vodou také symbolu památky na křest. Ve všech kosmogoniích Předního orientu je voda považována za počátek a původce stvoření. Ponoření do vody znamená proto návrat k původnímu stavu, vynoření, nové zrození, nové stvoření. Pro tuto symboliku měl smysl sv. Pavel, který ji dále v křesťanském duchu buduje. Proto se také zpočátku křtí ponořením do křestní vody, jejíž svěcení je známé už Tertullianovi.

e) Olivový olej

Je symbolem hojnosti, proto se záhy v křesťanství užíval jako symbol milosti a Ducha svatého: „Duch Páně nade mnou, proto pomazal mne ...“ (Iz 61, 1) Petr mluví o Ježíšovi z Nazareta, kterého pomazal Bůh Duchem svatým. (Sk 10, 38)

Od počátku užívala církev trojího oleje: oleje nemocných, křtěnců a biřmovanců (křížmo).

Olej pro svátost pomazání nemocných světil biskup už na konci 2. stol. mezi mší. Nejstarší formuláře jsou už u Hippolyta, Serapiona, v Apoštol. konstitucích a vyprošuje se přitom oleji moc zahánět ďábla a nemoci. Olej nemocných měli věřící i doma, aby se jím mazali, ale od 13. stol. to synody zakazovaly a místo něho byl dáván olej, svěcený knězem.

Olej křtěnců se na začátku 3. stol. nazýval oleum exorcismi, protože se ho používalo při exorcismech katechumenů.

Olej biřmovanců (křížmo) nazývá Hippolyt „olejem díkůčinění“, poněvadž se při jeho svěcení užívalo modlitby ve stylu Eucharistické modlitby

(preface). Zde se zdůrazňoval nikoliv lustrativní účinek oleje, nýbrž posvěcení Duchem svatým (Hippolyt, Serapion). V 5. stol. se nazývá na Východě myron a přidávají se do něho podobně jako do kadidla, vonné přísady, aby se jimi naznačila vůně ctností, které má vydávat ten, jenž má být pomazán. Nynější řecký obřad do něho přidává 40 různých ingrediencí. Na Západě se nejpozději od 6. stol. přidává balzám, protože chrání před hnilobou a voní; symbolizuje tedy ochranu před hříchem a vůni ctností. Balzám je pryskyřice, vytékající z keře Balsamodendron gileadense, rostoucího v Somálsku, Arábii a v Egyptě a silně voní.

Oleje se užívá při svátostných mazáních, při udělování biřmování, pomazání nemocných a jako svátostiny při křtu, svěcení na kněze a biskupa, při konsekracích kostela a oltáře.

f) Sůl

Má už v pohanském římském náboženství moc apotropickou, tj. zahánět demony a nemoci. Židé solili každou oběť (Lv 2, 13; Ex 43, 24). Sůl chrání pokrmu před zkázou a dodává jim chuti, je tedy symbolem ochrany před hříchem a pravé moudrosti („Vy jste sůl země“, Mt 5, 13). Proto se užívá soli v liturgii při svěcení vody. Při křtu dnes se podání soli vynechává, protože symbolika soli - moudrosti je soudobým lidem nesrozumitelná.

g) Popel

Symbolika popela je pomíjejičnost (je pozůstatkem toho, co už není). Proto u všech národů je symbolem žalu, smutku a pokání. Tak ve SZ si kající Židé posypávali hlavu popelem. Podle Tertulliana křesťané konali pokání v kajícím rouše a popelu. V liturgii se užívalo popela, pokud byla praxe veřejného pokání, do 11. stol. dodnes se jako její zbytek uděluje na Popeleční středu „popelec“, znamená kříže na čele věřících popelem z posvěcených ratolestí na Květnou neděli minulého roku.

Doc. ThDr. Josef Bradáč (pokračování příště)

Neobvyklé zkratky:

SC - Sacrosanctum Concilium, Konstituce o liturgii II. vatikánského koncilu, 1963

IOE - Inter Oecumenici, Instrukce Rady pro provádění konstituce o liturgii, 1964

EM - Eucharisticum mysterium, Instrukce Kongregace obřadů, 1967

OBP - Ordo baptismi parvorum, Obřady křtu dětí, 1969

IG - Institutio generalis Missalis Romani, Všeobecné pokyny k Římskému misálu, 1969.

Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
úterý	16:00	12-17	Marie Jirásková (společensví děvčat)
středa	16:00	8-12	Soňa Šenková
čtvrtek	13:45	9-10	Marie Jirásková
čtvrtek	15:00	12-13	Soňa Šenková
čtvrtek	16:00		P. František Jirásek (setkání ministrantů)

Slavnosti a svátky

LITURGIE

- 19. 3. Slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie
- 24. 3. Květná neděle
- 28. 3. Zelený čtvrtek
- 29. 3. Velký pátek
- 30. 3. Bílá sobota
- 31. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Významné dny

- 17. 3. Den uprchlíků
- 21. 3. Mezinárodní den boje za odstranění rasové diskriminace
- 25. 3. Den uprchlíků
Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti

Výroční dny biskupů

- 12. 3. Mons. Škarvada kněžské svěcení (1949)
- 15. 3. Mons. Ender jmenován tit. arcibiskupem (1990)
- 17. 3. Mons. Otčenášek kněžské svěcení - (1945)
- Mons. Graubner jmenován tit. biskupem - (1990)
- Mons. Hrdlička jmenován tit. biskupem - (1990)
- Mons. Radkovský jmenován tit. biskupem - (1990)
- Mons. Lobkowicz jmenován tit. biskupem - (1990)
- 19. 3. Mons. Koukl svátek
- Mons. Hrdlička svátek
- Mons. Kajnek svátek
- 27. 3. Kard. Vlk jmenován arcibiskupem (1991)
- 30. 3. Mons. Otčenášek jmenován tit. biskupem - (1950)

31. 3. Kard. Vlk biskupské svěcení - (1990)
 Mons. Cikrle biskupské svěcení - (1990)
 Mons. Paďour převzetí služby biskupa – koadjutora (2001)

Setkávání

- ◆ každou 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ každou 1. neděli od 13:45 - pout' do Dolního Žlebu
- ◆ každou 3. neděli od 14:30 na faře - sněmovní kroužek
- ◆ každé 3. úterý při večerní mši svaté - dětská mše svatá
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každé úterý od 18:45 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každý 2. čtvrtek v měsíci od 18:30 - setkání Farní rady
- ◆ každý 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý 4. čtvrtek v měsíci od 18:45 - Biblické večery
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ každého 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ vyučování náboženství pro děti - v neděli 11:30 - 12:15
- ◆ setkávání na faře (modlitba a rozhovory) - každý pátek od 20:00

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30	
Pondělí	07:00		
Úterý		17:30	
Středa	07:00		
Čtvrtek		17:30	
Pátek	07:00		
Sobota		16:00	(Bynov)

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	!!! 10:40	Kostel Nejsvětější Trojice
Libouchec	2. Neděle	15:00	Kostel Tří králů
Tisá	4. Neděle	15:00	Kostel sv. Anny

ě Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 31. března 2002, před 1. nedělí v dubnu ☿